

VII. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára félévre 3, egész évre 6 frt.	Az előfizetési pénz a KIADÓHIVATALBA Lipót-utca 45. sz. alá küldendő.	Budapest, jul. 27. 1873. 30-ik szám.	GYÜJTÖKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár. Egyes példány ára 15 kr.	*Szerkesztői iroda:* Lipót-utca 45. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYINAK« van szánva.

Mi ujság a nagy világban?

Ékes kadenciákba szedegeti Ludas Matyi.

Bécsi krach, deficit, rozsda és kolera!
Külön-külön is már ádáz egy chimera . . .
Ezeken felül még a korrumpált hitel
Élethalál harcot vív ma a kredittel.

Becsület? csücsülhet. Liquidál a morál,
Maga Themis asszony is álutakon jár.
Mind ez együtt véve oly nagy kalamitás: —
Aligha megbirja ezt a humanitás.

„Ellenőr“ a „Pesti Napló“-val komázik,
A „Magyar Ujság“-gal csak handabandázik;
Ha még tovább üzi az ily bal-taktikát:
Utólérheti a Magyar Polítikát.

Szent Lonkai Antal és a „Magyar Állam“
Dühöng csalhatatlan paroxysmusában.
„Borsszem Jankót“ kezdi simitni a guta...
Mivel a „Deutsch“ firma konkurszusba juta.

Lerchenfeldi nyelven referálgat Kresztics!
Még sem mondja neki Tisza azt, hogy: nye krits.
Pedig a ki magyar kenyeret panizál . . .
Pimasz egy fráter az, hogy ha germanizál.

Van még több panasz is Tisza miniszterre,
A keleti vasut nagy okot ad erre . . .
Cseh és Papp székelyek bezzeg is lökdösik
A görbe vasuton Brassótól — Tömösig.

Trefort miniszter ur pedig ez időben
Az ingét mossa a gasteini fürdőben,
Schopper püspök ismét jól beszennyezte őt . .
Melyért ráteritik a vizeslepedőt . . .

Mig a nemzetközi juryt Pest traktálja . .
Kerkápoli ur az adót exequálja . .
Igy hát ez a világ biz elég kórságos —
Csak a kolozsvári tanár a nagyságos!

Kerkápoly adóintése a nazarénusokhoz.

Testvérek a **krisztus**ban!

Midőn azon szomorú jelenséget észlelem, miszerint az ország minden rendü és rangú lakosai, azok is, kik nem a szent biblia szikla-alapján állnak, az adófizetésben szörnyü hanyagok, legyenek ők pápisták, zsidók, luteránusok avagy kálomisták: hozzátok fordulok szeretett testvereim a „krisztus"-ban; hogy a szentirásból vett meggyőző érvelés által, benneteket az adó mielőbbi lefizetésére birjalak.

Bruderek, nazarénusok!

Mikor katonának nem akartatok elmenni, mivel a biblia tiltja a fegyverviselést, valamelyik hű szolgánk figyelmeztetett, hogy hiszen Péter apostol is kardot rántott Jézus védelmére; — ti meghajoltatok az okos beszédnek, és azóta deli ifjaitok boglyas fején ott ragyog a micli és a csákó, s combjaikon fityeg a kék nadrág Skene műhelyéből, megkoptatva az ülésnek, porolásnak és megveregetve a pangauétnak általa.

Én tinektek bibliás atyafiak, még nyomósabb érvet tudok felhozni az adófizetés mellett, mint fent emlitett hű szolgánk felhozott nektek a katonáskodás elfogadására. Ugyanis midőn Jézushoz odajövének az adószedők, s mondának neki: fizess; ő elküldé Pétert a tóhoz, hogy fogna neki halat, ilyetén szózatot bocsátván Péter füleibe: „az első megfogott halnak szájában lelsz egy ezüst pénzt, hozd el azt nekem, és kielégitem az adó exekúciót".

Péter elmene, fogott halat, lele a szájában ezüst pénzt, és jöve az urhoz, mondván: „Uram! itt van".

És az úr megfizeté vala a járandóságot, sőt többet, mint a menyit rá róttak, nem akarván váltani.

Lássátok testvérek! Vegyétek elő Róder Alajos bibliáját, melyben e históriából az a tanúság van vonva, hogy: kedves keresztényeki Az úr példáján indulva, az adófizetéssel ne késlelkedjetek, sőt mint buzgó honpolgárokhoz illik, nem hogy kevesebbet, de többet fizessetek, mint a menyi az intőcédulára fel vagyon irva.

Én nem parancsolom ugyan nektek az ilyenforma eljárást, de igen szivesen venném tőletek a példaadást, és rögtöni fizetést, — mert mákosüttse üres a kasszám, és a világ valamenyi halainak a szájából se tudok teremteni egy fityinget is!

Imádkozzatok és fizessetek. Amen.

Kerkápoly,
m. p.

Dinomdánom.

Hajdanábae tárva nyitva volt a magyar kapuja a vendég előtt, ha nem akart szép szóra maradni, még a kocsija kerekeit is kiszedette a házigazda, hogy a nagy szivesség elől meg ne szökhessék. De most ebben a krachos, deficites, koleràs világban bizony nem csuda, ha a magyar vendégszeretetnek ez a mottója:

ha jöttök lesztek,
ha hoztok esztek.

A minapában egy ex és egy valóságos miniszter pompásan megtraktált a Margitszigeten egy pár francia nevezetességet — friss levegővel?

No azzal is, de pezsgővel is, csakhogy az utóbbiért a házigazdák elfeledtek fizetni, s másnap a pincér a megvendégelteket csípte nyakon a — kontóval.

Ennek a nagy fene vendégszeretetnek a hirét aztán elvitték a német touristák Hencidától Boncidáig, hogy beütött a krach a magyar vendégszeretetbe.

Pest városa erre persze elpudeálta magát s hogy helyreüsse a magyar vendégszereteten Gorove et comp. által ütött csorbát, feltette magában, hogy majd csap ő az adózók zsebére olyan traktát, minőt nem látott még Bécs, Bécsben pedig a nemzetközi jury. Nyomatott tehát egy pár száz kártyát, melyen ez áll:

„Pest városának van szerencséje idegen urat, mint a bécsi kiállitás nemzetközi jury-je tagját f. hó 26-án családjával együtt Budapest főváros látogatására vendégül meghivni." S ezen kártyákat aztán Németh szétosztogatta a németek közt.

A vendégeskedésre 20,000 frt szavaztatott meg a nemes tanács által a juliusi házbérkrajcárból.

Lesz hát trakta, hogy csak ugy duzzad tőle a vendégek horpasza.

Csak osztán el ne csapja a hasukat a nagy vendégség.

Ludas Matyi bölcs tanitásai.

Midőn isten a költőt teremté vala, hozzá fordula, mondván:

„Menj az emberek közé és dalolj; én felöltöztetlek, mint a mezők liliomát. Jó dalnokom, én táplállak is: ebédelj a napnál, vacsorálj a holdnál és reggelire üdvözöld a biborszinü hajnalt; ha pediglen majdan jóllaktál volna vélük: edd meg összes költeményidet.

Italodról is gondoskodom; szomjad eloltja a tudomány, s ha meleged van, fürödj meg a poézis vizében.

Fogadd meg fiam atyád parancsát, és tégy a mondottak szerint."

Ludas Matyi hozzá teszi még ezt:

Óh, vad poéták! a divatlapok daladárai! cselekedjetek a meghagyás szellemében, s ha mégis valamelyitek gyomra reális eledelekre vágyik — ott a mezők üde zöld füve, kövessétek Nabukodonozort . . .

Öregek! igaz, hogy megnyalja a sót a vén kecske is, de őrizkedjetek a menyecskéktől, — mert bölcs Salamon sem azért nyerte ám praedicatumát, mivel egy pár száz feleséget tartott.

—

A kutya szemébe pipafüst nem mégyen. Ez közmondás. Ha orra alá tormát reszelsz, vagy paprikát törsz, nem érzi azt meg Lopszem Jankó.

—

Tudom, édes fiam! szeretnéd a legjobb feleség tulajdonait ismerni. Megmondom tehát és szádba rágom, szólván:

legyen nőd okos, mint a ló, mely elsziveli a nyerget, s örömest huzza a kocsit is;

türelmes mint a birka, mely a halált is néma szájjal fogadja;

egyszerü, mint a szamár, melynek elég az uttéli bogáncs;

hű mint a kutya, a mely követ téged, bár oldalba rugtad is;

munkás mint a járomhuzó ökör: és végül fürge mint a bolha.

Igy megelégedhetel oldalbordáddal, mint káposztával a kecske.

Pipacsok.

Pest városnak mult szombati egyik értekezletén császári Királyi Pál igen jó „launé“-ban volt. Hát a hivatalos dolgok bevégezte után azon inditványt tevé, miszerint azon képviselő, ki akár a bizottsági tárgyalások folyama alatt, akár azok előtt vagy után a városházán németül beszél, minden felszólalásért egy ezüst sexerlit fizet büntetésül az iskolaalap javára. Inditványát megéljenezték a kerekhasu spiszbürgerek. Hanem az a dologban a furcsa, hogy midőn császári Királyi Pál dicsősége hájától hizva (különben igen soványan) beszédbe elegyedett valamelyik tubákos képviselővel, azt igy szólitotta meg:

— No, herr Vetter! ezután magyarul beszélünk ám!

— Micsoda montya maka?

„Sie müssen ungarisch sprechen.“

S igy ő fizette le a legelső piculát; a másodikat pedig a Herr Vetter.

Különben valami három sipka öble telt meg ily büntetés-hatossal a közgyülésen fél óra alatt. Ily lerchenfeldi atyafiakból áll Pestváros képviselete.

No de hát majd magyarosodik ezután — ha nem, hát fizeti a hatost, mig meg nem unja.

—

Tolnán a napokban egy nevelő, meg egy tisztességes kisasszony a szenvedélyes szerelem áldozataivá lettek.

Tudniillik kéz a kézben, ajk az ajkon — s jött a papa.

Ajk az ajkon, kéz a kézben, szökik a szerelmes pár, s keblük kiáradó szerelme rokon elemet keresvén, a Duna hideg hullámaiban találták fel az „első éj“ puha nyoszolyáját.

Ah! a boldogtalan nevelő még akkor is, midőn kihuzták őket, Szepessi „Latin nyelvtanát“ tartá kezében, melynek egyik lapján kék és vörös ceruzával erösen aláhuzva álltak e szavak: amo, amas, amat, amamus, amatis, amant.

—

A ki ezelőtt Csernátony vezérczikkeit olvasni szokta, láthatta a nagy disharmoniát, mely a cikk és annak cime közt volt, — nem az levén a cim, a minek a vezéreszme szerint lenni kellendett.

Keddi cikke fölé azonban ezt irta Csernátony: Handabanda.

Emeljünk kalapot! most az egyszer eltalálta.

—

Van a ferenc-józsefvárosi bukott takarékpénztárnak a többek közt egy oly kötelesmester hitelélvezője is, kinél fedezetet ugyan keveset találhatni, de hát V.-nak jó kortese volt hetvenkettőben.

Ennek a kötelesnek váltója azon időben járván le épen, midőn a takarékpénztár bukásáról roszabbnál roszabb hirek szállingóztak, bemutaták neki a váltót fizetés végett az igazgatóság nevében.

„Fizetni — mondá a mester — nem tudok, mert pénzem nincs, hanem kötéllel szolgálhatok az igazgatóságnak.“

Erős karakter.

Zilált viszonyok miatt a
Szobaleány s báróné,
Rosz calculusért a diák
Dunába ugrik, óh wéh!
Kerkápoli évről évre
Uszkál a deficitbe
És lám, mint a cigánygyerek
Még sem hal ő a vizbe.

Fogas kérdés ügyvédekhez.

Ha áll az, miszerint a jövedelmi adót kivető bizottság, kinek-kinek a maga idejében bevallott jövedelmétől tartozik kivetni az adót;

és ha áll az, miszerint semmiféle emberfiának, ki adó-elengedésért folyamodik, azt meg nem adhatja;

nem büntetésre méltó eljárás volt-e a bizottság részéről áthágni a törvényes usust ama bizonyos budai tanár adófelemelést kérő folyamodványának helybenhagyása által?

*

Ez a két ural

irgalom nél

Pest város nevezetességei :

miket a nemzetközi jurynak mutogatni fognak.

1. A molnár-utca szabályszerüleg épitett palotasorai és aszphalt burkolatja.

2. A kipucovált nagy Kristóf.

3. A ferenc-józsefvárosi takarék-pénztár üres Wertheim kaszszája.

4. Egy pohár vizvezetéki tiszta viz.

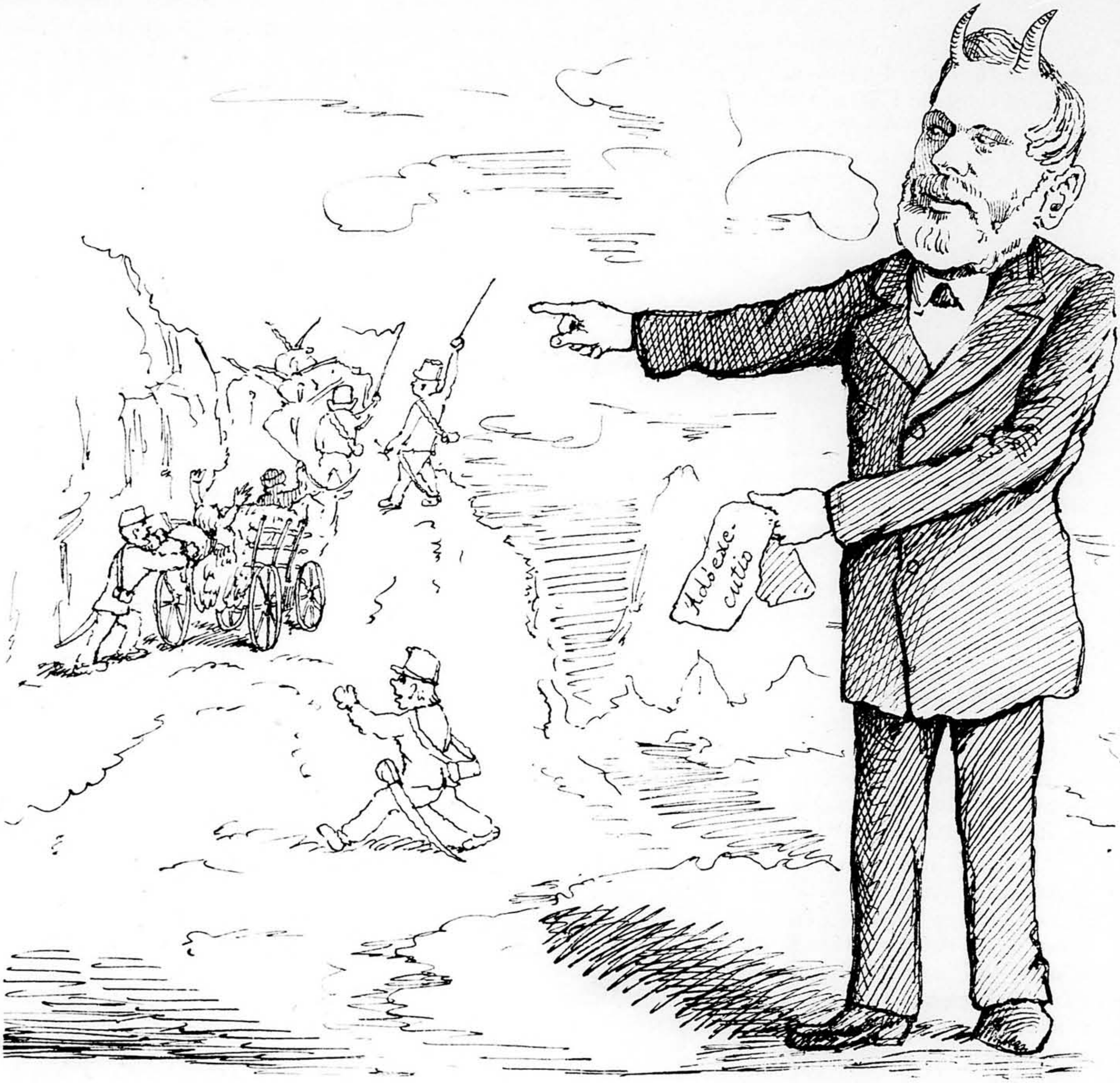
5. A monumentális vámház szomszédságában lévő ódon sóház, mint rondasági unicum.

6. Egy darab kurta krajcáros, mely szelel.

7. A lóvonatu vasutnak 39-ik számu goromba kocsivezetője.

8. A Margitsziget vendéglőinek azon pincérei, kik magyarul egy kukkot sem tudnak.

kodó planéta

exequál.

9. Egy olyan konfortáblis ló, mely még mustra alatt nem állott.

10. Pest városának utcaseprői, kik rendesen szélben sepernek.

Mindezen ritkaságok megtekintése után a nemzetközi jury tagjai Kolosvárra fognak rándulni a nagyságos tanár urak megbámulására.

Legujabb hir.

Kerkápoly ismét kölcsönön töri a fejét. Ezt ugyan már megszoktuk — tehát e financiális művelet hire, vagy régi ujdonság, vagy uj ódonság.

Holuba Mátyás.

A ki a vizet ki nem állhatja.

(Folytatás és vége.)

A végrehajtott oknak kimaradhatlan következményét, dobogó szivvel s kipirult arccal váró menyecske, beperdült a lukullusi vacsora maradványait szemügyre venni.

— Jaj feleségem, igen roszúl érzem magamat, — panaszol a férj.

— Talán hirtelen etted a forró vacsorát?

— Jaj, jaj iszonyú fájdalmat kezdek itt érezni, itt, itt!.. gyomrának saharasivatagára fektetvén kezeit.

— Istenem, mi bajod lehet?!

— Asszony, mit adtál ennem? mond görnyedö helyzetben állva fel székéröl, — asszony, mit adtál ennem? ismétlé emeltebb hangon; jaj, oda vagyok! végem van! . . meghalok! . .

Kiszámitott szinpadi ájulást rögtönözve, rogyott össze, nehogy a lezuhanás pillanatában tömör csontjai sérelmes érintkezésbe jussanak valami hivatlan butorszöglettel, — pedig egészségesebb s eszméletgazdagabb volt, mit a fél város iastól-fiastól.

Lélekzetvisszafojtást erőszakolva, föld felé fordúlt arccal igyekezett magát tetszhalottasitani, kitünö kitartással várva: mit fog csinálni a bánatosszivü feleség? A közvetlen közelében legördülö eseménynek szemtanuságát különös előszeretettel vágyakodott észlelni, de ily tetszhalotti kényelem miatt nem tehette.

Elszánt rablói fosztogatásszerü zaj kopogott a mestergerenda fölött, mi közben Sára ifiasszony, a szobaközepén oltárkodó teritett asztalt, rémitö csörömpöléssel felboritá, — a szép abrosz, a föld porában célzatosan tisztátalankodék.

A feldöntött asztal egyik szöglete irányában, egy ujdonkészült hüvelyknyi átmérésü lyukon, földig-érő kétszeres zsineg bocsátkozék alá; a mathematikusnak is becsületére váló pontossággal, remeklö lélekjelenléttel számitó menyecske, ügyes gyorsan, de hallható szivdobogással vetett hurkot a zsineg végén, s azt a megnyakravalótlanitott s életjelekben mindinkább erösbülö férj meztelen borcsatornájára erősité, nem nagyon törödvén fekvö helyzetével.

Gőzerőmüi rohamos sietséget kifejtve ugratott a padlási feljárat nyitott ajtaja felé, hogy a müvészi foglalkozás további részletéhez segédkezet nyujthasson, miközben ablakrezgető dörejjel, mint valami fiók menydörgés, — rántotta be maga után a szobaajtót, rá forditván kétszer is a kulcsot.

Holuba Mátyás mester teljesen uralkodott a helyzett fölött, a komolyan végzödhető nöi cselfogást, hasonlóval határozta el visszatromfolni. Tudta, hogy itt nem gondolkoznia, hanem tennie kell.

E közben gyorsan kibujt a veszélyes nyakravalóból, fél karjának egész erejével húzván visszafele, hogy a fölötte müködö erő, a teherhiány megérzése miatt ne vegye, a kifejléshez oly közelálló pintéri cselt; félkezével pedig a zsineget, a közelben nyugvó sulyos faragószék emberfőnagyságú gömbje alá illeszté.

Az akasztott faragószék szép csendesen emelkedék följebb-följebb. Elnézte a mester, mint lóg, mint himbálódik jobbra-balra a gazdáját helyettesitö hálás müszer.

— Hej, ha az elövigyázat bölcseséglámpája nem világitott volna fejemben, — gondolá, — most gazdátlan lenne a faragószék.

Most az akasztott müszer hirtelen nagyot rándul, mintha nehány hüvelyknyire visszaesnék s esésében valami erő tartaná föl. Ekkor lön figyelmessé a mestergerendából kiágaskodó, éppen ez alkalomra kovácsolt vaskos szeg létezésére, mely a padlási tervszerü közlekedés utolsó részletét mesterileg fölfogá. Látta, hogy a fölötti függélyes irányú nyilásból kellett elöbuknia a zsineg keményen összeerősitett két végének, tehát az izmos gerendai vashorognak, nem kis ravaszságra mutató számitással, a szineg két ága közé kellett esnie. Hozzá illö hengerkével dugaszoltatott be a padlási szelelö, melynek vége a deszkázat többi részével egyenlöen szineskedék.

Az öngyilkosság valódiságáért esküvel lehet kezeskedni. A házastársi gyöngéd gondoskodást, a szoba egyik szögletében homályoskodó szalmakarszéken köszöngeté magában a vízgyógykezelt bőrkötőtarsalom.

Ez alatt az alkony mindig sürübben rostálgatta sötétséghamvát, a nyugalomra készülö félvilág fölé. Csukott siralomházi zajtalanság ünnepelt a szobában, a végkifejlés türelmes várása feszité a borgözmentes mesteri agyvelöt.

Nehány perc mulva, a szoba kilincsén bejövési kisérlet merényeltetett. Az inas érkezett vissza a boltbol.

Az udvaron s utcaajtóban szivrepesztö kétségbeesést sipitó női és gyermeki tüdőmüködés rázza fel, a szomszédok nyugalomtakart alunni-törekvését.

— Jaj, jaj, segitség! segitség! férjem kivégezte magát!

— Mi felségesül adja, gondolja benn a kizsinegbölitett házi úr.

A szomszédok jószándékú segélynyujtási rohamot intéznek Holuba szomszéd udvarába, — hol a mély fájdalmában öltönyét ás haját rontsoló Sára ifiasszony keservén, az enyhiteni célzó vigasz mosdató balzsama sem fogott.

A kimeritö bánat görcsös-zokogású hangján igyekezett elpanaszolni, hogy kedves örege már rég becsukta magát, hogy rendkivüli zörejt hallott a szobában, hogy ö töle mily keservesen bucsuzott el, kijelentve hogy most megöli magát, az után csendes lett minden, — hogy hiába kért, esengett az ajtón, ablakon, bebocsáttatásért, azóta meg nem foghatja, mi történt vele.

A szomszédok, izmos kézmüvesi alakok, nehány nő és kiváncsi gyermek által környezve, komoly tanácskozmány tárgyává rögtönzék, hogyan jussanak be a

szoba belséjébe? Az erősen elkeresztvasalt ablak, — melyen át a bent uralgó sötétség nem engedett a legerősebb szem láterejének sem, — felbontása fáradságosabbnak mutatkozék, mint a véknyabbszerkezetü lakszobaajtó megostromlása.

Voltak, kik a rögtöni betörést megkisérleni véleményezték, azonban a szokatlan zajra szinte elötörekvö átelleni lakatos mester závárfelnyitási szándoka hagyatott jóvá.

A nyitókulcsokért ellódúlt a félelmében fogvacogó inas.

Bent a kriptai sötétben, cikázó gondolatvillám üzelme között nagyokat pislantó halálmentes karszéki birtokos, látta a kulcslyukon benyilaló gyertyavilágot, várva a berontó lábtulajdonosok közeli meglepetését, — e közben tisztán hallá lakatos komája csodálkozáspréselt nyilatkozatát: itt könnyen boldogulunk, a zárban nincs belölröl a kulcs.

Néhány zárnyitási kisérlet után, felpattant a halálos borzalmat rejtö ajtó, — a becsődült publikum, a felboritott asztal közelében morogva szemlélte a nevetségesen fityegő faragószéket. A szögleti szalmatrónból, mint árnyéktengerböl fölneptunkodó Holuba Mátyás mesteri jelmeze egész alakjában kimagasodék.

A szomszédok és segélyre vállalkozó komák mérgesen akarták megtámadni ez agyafurt bohóckodás végrehajtóját. Hiszen még csak föl se akasztá magát! De ünnepélyes komolyságtól körüláradva mutatott Sára ifiasszonyra, ki már a siratási litánia fokozatos elorditására kitünően elkészült:

— Azt az asszonyt meg kell fogni, valamint azon gazembert is, ki a padláson még imént is dörömbözött; a kertre néző eresz alatti nyiláson elillanhat, oda menjen két ember, kettő pedig a konyhai feljáraton lásson utána, de gyorsan, — osztogatá parancsát a mester.

A vállalkozó szellemü körmös küldöttség a mondott irányban megkezdé működését, fogdmegi ügykezeléssel sikerült az eresz alatti nyiláson leláblógázó Pali úrfit megcsipni, — a titok megoldására türelmetlenül várakozó rögtönzött Áreopág elé savószin arcával betoloncozni.

A menyecske himpulykamérgü szégyenérzetének legmagasabb fokán szeretett volna Meduza-fővé változni, hogy a rátekintők tehetetlen alakokká kövüljenek. Férje szemei szikrát hánytak ezen elvetemültség nyilvános tényeinek magyarázata közben, — csak azt jegyzé meg a két tehetetlenné vált bünfészeknek: hogy öt nem egy könnyen lehet rászedni.

Komoly panaszszal mondá el Holuba Mátyás mester mai tapasztalatának egész folyamát, a segélyre gyülekezett publikum hajszálai borzongva keresték a nyilást a kucsma- és kalapfedölékeken; kárhoztatta önmagát is, a mért a vizet ki nem állhatja, egyszersmind erős és ünnepélyes fogadással biztositotta a jelenlevő bámuló közönséget, hogy ezentúl nemcsak a bornak, hanem a viznek is igazi tisztelője leend.

—

Két gyönyörü mákvirág lőn hosszu időre átplántálva a börtöni éghajlat oáztalan sivatagába.

Csak ugy csörög kezeiken és lábaikon a bilincs, midőn munkára toloncolja őket a poroszló.

Lám a szerelem rabbá teszi az embert.

A rab számára ismeretlen gondolatvilág láthatára nyilik a börtönben.

Szól a hármónika.

(Szerelmes nóták az angyalát, ad formám: Szeretnék szántani.)

I.

Ha hozzátok megyek
Gyakran néha-néha,
Te a székre ülsz le,
Én a kanapéra.

Te varrod gyolcsodat,
Én meg ásítozom:
S számba dugod újjad...
Óh fürge angyalom!

Oszt', hogy ne zárja le
Szememet az álom,
Kezed csókolom és
Füled harapdálom.

II.

Iszonyu melegség
Szomjat kelte bennem,
Ah! egy pohár vizet
Nem volt rosz bevennem.

Mint ragyogó harmat
A gyenge füszálon:
Vizcsepp ült bajszomon
Egy, kettő, vagy három.

Kötényed sarkával
Te letörölgeted;
Égi boldogsággal
Nyaltam meg a helyét!

III.

Keresztelőn voltunk
Bettikém mint komák,
Soha se csaptunk még
Oly dicső lakomát.

Pólyában sirdogált
Az uj szülött leány;
Szemed ugy ége, mint
Pipámban a dohány;

Meghallá a bába
Szivem dobogásit...
S igy bucsúza tőlünk:
A viszontlátásig!

Icig szomszéd és Mihály gazda diskurszusa.

Mihály gazda: Na szomszéd! még ilyet sem hallottam ám életemben.

Icig: Milyet Mihálylében?

Mihály gazda: Hát a mit az a budai prófessor tett, a ki a jövedelmi adójának felemelését kérte, mivel neki — mint mondja — sokkal több a rebachja, mint a menyitől adót fizet, s az államot pedig nem akarja megkárositani. No mit mond erre a szomszéd?

Icig: Hát azt mondom, hallja khend! hugy az amice fhejének óramasinájában aligha nem hiányozza mogát edj kherék!

Mihály gazda: Tudja-e már a szomszéd, miért bukott meg a ferenc-józsefvárosi takarékpénztár?

Icig: Thodom Mihály gazda!

Mihály gazda: Na mondja hát, ha tudja.

Icig: Mert azok szedték ki a pénzt belőle, a kik egy fityinget sem tettek bele.

Csernátonihoz.

„Modorát biráljam" — igy szól
Hozzám, csak is ugy lóhátról
Az én Csernátonikám!
Sajnálom, hogy nem tehetem,
Mivel modorod édesem
Alul áll a kritikán.

Mocsári.

Zsiga pósta.

Egy 48-asnak: Azon kérdés megfejtésének dicsöségét „miért hamisitja meg Csernátoni eddig vallott elveit?" hagyjuk a „Mátyás Deák"-ra. Ez különben is eleget lovagol rajta.

Üsd Jankónak: Eleget püföljük mi azokat a tudós nagyságosokat; az ön poroló pácája erre igen gyenge.

Z.—S—nek: „Megjárta". Bizony meg a . . . mert a papirkosárba vándorolt.

Ováry Petőnek Alexandria: Levelére várunk. A kairói magyar egyletet, és önt illető 2 db. „Corvina részvény" még most is itt van nálunk. Különben azt hisszük a veszett fejszének nyele sem fordul meg.

Január—juniusi fél éves, és ápril—juniusi negyed éves prenumeránsainknak előfizetése már a 26-ik számmal lejárván, tisztelettel kérjük pártolóinkat, hogy megrendeléseiket sziveskedjenek ujra megtenni.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: **Mészáros Károly**

Pest, 1873. Nyomatott Neuer I.-nál.